

την καὶ κριτὴν τὸ παρὸν τύχη... , νὰ φυλάξῃ τὴν παλαιάν μας συνήθειαν καὶ τάξιν ὅπου ὅλοι ὁμοφώνως ὁμολογοῦμεν πὼς ἔτσι ἐφυλάξαμεν καὶ φυλάττομε κατὰ πῶς καὶ ὁ πολυχρονεμένος μας Βασιλέας μὲ χατσερίφη μᾶς ἐβεβαίωσεν ὅτι ἂν ἀλλέως καμμίαν φορὰν γενῇ ὁ φτωχὸς ραγιαῖς ὑπάγει ἄνω κάτω...».

46 - 299a

1722. Ἐνώπιον τοῦ ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου Σιατίστης, τὴν 21 Ἰουλίου, ἐνεφανίσθησαν ἀμφότεροι οἱ σύζυγοι καὶ συναινοῦντος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς γυναικός, λόγῳ μακροχρονίου ἀνιάτου ἀσθενείας της, τοῦ συζύγου ἀναλαβόντος τὴν ὑποχρέωσιν χορηγήσεως ὠρισμένων πραγμάτων κατ' ἔτος πρὸς συντήρησιν τῆς γυναικός, ἐδόθη διαζύγιον, ἐν 275β, ἀριθ. 91.

47 - 299β

1722. Ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου Σιατίστης, ἀπὸ 27 Ἰουλίου, ὑπὸ γραίας αὐτῆς τοῦ νὰ εὐρίσκεται εἰς ἔσχατα γερατεῖα τοῦ Ι.Ν. τούτου ὑποσχομένου «νὰ δείχνῃ εὐπείθεια, ὡσὰν ἰδίαν τὸν μητέρα καὶ νὰ κάμῃ ὅλον τὸ ἔξοδον τῆς ζωοτροφῆς καὶ μετὰ τὸν θάνατον της, τὴν ἀκολουθίαν της ἅπασαν, μὲ ὄρκον καὶ ἀφορισμόν», ἐν 275β, ἀριθ. 90.

48 - 302a

1724. Ὅμοια ὑπόθεσις πρὸς τὴν κατωτέρω ὑπ' ἀριθ. 77 ἀπὸ 7 Σεπτεμβρίου, ἐπίσης στρατευθέντος τοῦ συζύγου καὶ ἀφάντου γενομένου ἐπὶ ὀκτὼ καὶ ἡμισυ ἔτη, ἐν 275β, ἀριθ. 94.

49 - 308a

1726. Ὁ πΚ. Ἱερεμίας ἠρνήθη νὰ χορηγήσῃ διαζύγιον εἰς εὐγενῆ φαναριώτισσαν, διότι ὁ σύζυγός της, ἀπολέσας τὸν ἓνα ὀφθαλμόν ἐξ ἀτυχήματος, τὴν ἀηδίαζε, παρὰ τὰς πιέσεις ἐπὶ τοῦ

πΚ. ὑπὸ τῶν ἐπιφανῶν συγγενῶν τῆς αἰτούσης. Ὁ πΚ. ἐπαύθη καὶ ὁ διαδεχθεὶς τοῦτον Παῖσιος ἐχορήγησε τὸ διαζύγιον,

ἐν 202, σ. 323.

50 - 310α

1729. Ἀπόφασις τῶν Ἐπιτρόπων τῆς Σύρου, ἀπὸ 21 Ἰουνίου, ἐν 110β, σ. 355 - 356.

«...ἐνεφανιστήκανε οἱ κληρονόμοι τοῦ Γ. Τ., ἡγουν Λ. Τ. καὶ τὰ ἐπίλοιπά του ἀδέλφια, ὅλα κλαίγοντας ἐναντίο εἰς ἓνα τεσταμέντο, ὅπου εἶχεν κάμει ὄντας ἄρρωστος μὲ τὴν πανούκλα, ὁ ἄνωθι Γ. Ἔτζι ἐζητήσαμεν νὰ ἰδιοῦμεν τὸ τεσταμέντο, τὸ ὁποῖον μᾶς τὸ ἐφέρανε καὶ ὕστερα μᾶς ἐφέρανε καὶ μαρτυρίες, ὅπου εἶχεν μεταλλάξει τὴν γνώμην του καὶ περισσότερο, πὼς τὸ ἔκαμε ἀστόχαστα καὶ ἐπάτησεν τὰ συνήθεια τοῦ νησιοῦ μας. Διὰ τοῦτο κρίνομεν καὶ ἀποφασίζομεν ὅτι τὸ λεγόμενον τεσταμέντο νὰ μὴν ἀξίζη τίποτις καὶ τὰ προουκιά του νὰ εἶναι τῶν κληρονόμων τοῦ, ἡγουν τῶν ἄνωθι...».

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

51 - 310β

ΑΘΗΝΩΝ

1729. Ἀπόφασις τῶν Ἐπιτρόπων τῆς Σύρου, ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου, ὡς διαιτητῶν, ἐπὶ κληρονομικῆς ὑποθέσεως, ἐν 110β, σ. 350 - 351.

«...ἐνεφανιστήκανε τὰ παιδιὰ τοῦ Φ. Ρ...., ἔχοντας διαφορὰ ἀνάμεσα εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀδελφοῦ τῶνε Μ., ὅπου εἶχεν κάμει τεσταμέντο καὶ ἀφήκεν τὴν ἀδελφῆς του τῆς Ζ. μερικὰ πράγματα ...καὶ διὰ ἄλλα πράγματα ὅπου εἶχασιν ἀκόμα ἀδελφομοίραστα, ζητῶντας νὰ ἰδοῦμε τὰ παράπονά τῶνε καὶ νὰ τίς σιάσωμε. Ἔτζι ἐμεῖς γροικώντας τῆς μιᾶς μεριᾶς καὶ ἄλλης τὰ δικαιώματα καὶ βλέποντας καὶ τὸ τεσταμέντο τῆς ...μᾶνας τῶνε, ὅπου εἶχεν ἀφήκει κάθε παιδιοῦ ξεχωριστὸ πρᾶγμα καὶ ἄλλα πολλὰ νὰ τὰ μοιράσουνε ἀλλήλως τῶνε. Καὶ τώρα βλέποντας πὼς ὁ ... Μ. ἀφήκε τῆς ἀδελφῆς του ἐκεῖνα ποὺ τοῦ εἶχεν ἀφήσει ἢ μᾶνα του πρὸς τεσταμέντο καὶ ὅχι ἀπὸ τὰ ἀδελφομοίραστα, κρίνομεν καὶ ἀποφασίζομεν ὅτι ὅ,τι ἀφήσεν τῆς ἀδελφῆς του ὅπου ἦτονε δικό του, φανερωμένο, νὰ εἶναι τῆς ἀδελφῆς του, καὶ καλὰ δοσμένο, ἀμὴ νὰ μὴν ἔχῃ ἢ λεγομένη Ζ. νὰ κάμῃ ἀπὸ τ' ἄλλα πράγματα, ὅ,τι εἶναι καὶ ἀπὸ τοὺς γονιούς της πλιὸ καλυτερεμένη. Ἀλλὰ καὶ ἂν εἶχεν καὶ χρέος τοῦ λεγομένου Μ., νὰ μὴν ἔχῃ νὰ κάμῃ τίποτις. Καὶ ἡ λεγομένη Ζ. στερκτὴ ὁμπροσθέν μας δὲν προτεντάρει νὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἀδελφομοίραστα τίποτις...».

